

Vyvěšeno dne: 20. 8. 2026
Svěšeno dne: 3. 9. 2026

Alena Filipová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mráky ve věci žalobce: **Ing. Pavel Ohera**, Májová 505/8, Přímětice, zastoupeného advokátem Mgr. Bc. Martinem Kotrbáčkem, Koblížná 47/19, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, Ke Skalce 5907/47, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2024, čj. KUJI 82430/2024, sp. zn. OOSČ 525/2024 OOSC/131, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2026, čj. 32 A 29/2024-43,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2026, čj. 32 A 29/2024-43, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2024, čj. KUJI 82430/2024, sp. zn. OOSČ 525/2024 OOSC/131, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 22 362,70 Kč do rukou jeho advokáta Mgr. Bc. Martina Kotrbáčka, LL.M. do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Popis věci a průběh předchozího řízení

[1] Žalobce (*stěžovatel*) byl rozhodnutím Městského úřadu Moravské Budějovice ze dne 19. 7. 2024 uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, spáchaného z nedbalosti, porušením § 7 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, kterého se dopustil tím, že dne 9. 3. 2024 při řízení motorového vozidla držel v pravé ruce telefonní přístroj. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

[2] Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský úřad kraje Vysočina (*žalovaný*) v záhlaví označeným rozhodnutím. Následnou žalobu stěžovatele zamítl nyní napadeným rozsudkem Krajský soud v Brně.

2. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] **Stěžovatel** v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a namítá tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Přijatelnost kasační stížnosti dovozuje ze zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Jediný objektivní důkaz ve věci je totiž natolik neurčitý, že připouští obě skutkové verze, a přesto byl stěžovatel shledán vinným. Došlo tím k porušení zásady *in dubio pro reo*. Přijatelnost shledal ostatně Nejvyšší správní soud ve skutkově totožné věci (rozsudek ze dne 25. 4. 2023, čj. 8 As 261/2021-34). Stěžovatel poukazuje rovněž na rozpory ve výpovědích obou policistů.

[4] Dospěl-li krajský soud k závěru, že provedené dokazování umožňuje obě skutkové verze, byl povinen rozhodnout o nevině stěžovatele. Z rozsudku čj. 7 As 83/2010-63 se dále podává, že předpokladem prokázání viny je, aby si alespoň jeden z policistů byl jist tím, že řidič skutečně drží mobilní telefon. V tomto případě však spis neobsahuje žádný údaj o vzdálenosti, době a ani rychlosti pozorování. Proto také stěžovatel navrhl provedení důkazu rekonstrukcí nebo vyšetřovacím pokusem, s čímž se však správní orgány nevypořádaly.

[5] **Žalovaný** ve vyjádření pouze odkázal na rozhodnutí, které v této věci vydal, ve výpovědích obou policistů nespatřuje žádné rozpory a navrhuje kasační stížnost odmítnout nebo zamítnout.

3. Přijatelnost kasační stížnosti

[6] V řízení před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a proto se NSS musí podle § 104a odst. 1 s. ř. s. zabývat nejprve tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne soud kasační stížnost jako nepřijatelnou.

[7] Podle ustálené judikatury zdejšího soudu je kasační stížnost přijatelná mimo jiné tehdy, bylo-li by v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Přijatelnost kasační stížnosti je v nyní posuzované věci dána pochybením krajského soudu, spočívajícím v nerespektování recentní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz níže) a ve svých důsledcích vedoucím k porušení ústavní zásady *in dubio pro reo*. Správní orgány totiž svá rozhodnutí založily na svědecké výpovědi policistů a kamerového záznamu z policejního vozidla. Krajský soud ani žalovaný nezjistili, že by videozáznam skutečně prokazoval, že stěžovatel držel za jízdy telefonní přístroj. Přestupek byl ale podle krajského soudu přesto prokázán, a to výpovědi policistů. Stěžovatel proto krajskému soudu vytýká, že nezohlednil nesrovnalosti ve výpovědích policistů, které namítala již žaloba. Kasační soud v tomto ohledu shledal v odůvodnění napadeného rozsudku vady takové intenzity, které mohly mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, a to právě v důsledku porušení zmíněné zásady *in dubio pro reo*.

4. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Stěžovatel uplatnil dva zákonné kasační důvody, které se však obsahově značně prolínají. Proto o nich souhrnně pojedná rovněž Nejvyšší správní soud.

[10] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích se *fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

[11] Podle § 7 odst. 1 písm. c) stejného zákona *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*

pokračování

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze stěžovatelem odkazovaných rozhodnutí zdejšího soudu (zejména rozsudek čj. 8 As 261/2021-34), ale též z rozhodnutí dalších plynou některá podstatná východiska pro rozhodování těchto případů:

- a) v přestupkovém právu se uplatňují stejné zásady jako v právu trestním, zejména zásada presumpce nevinny a zásada *in dubio pro reo* (usnesení ze dne 27. 8. 2021, čj. 9 As 144/2021-31, rozsudek ze dne 24. 5. 2006, čj. 2 As 46/2005-55);
- b) pouze je-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, může správní orgán uložit za jeho spáchání sankci (rozsudek ze dne 24. 5. 2006, čj. 2 As 46/2005-55);
- c) držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle patří mezi tzv. obtížně zachytitelné přestupky. U těchto přestupků je proto třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů. Je u nich též nutné zkoumat, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku (rozsudek ze dne 22. 7. 2011, čj. 7 As 102/2010-86);
- d) nutným předpokladem dosažení důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. To předpokládá, že policisté, či alespoň jeden z nich, byli ve svém vozidle v takovém postavení k vozidlu domnělého přestupce, že vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a postavení či jejich neprůhledných či špatně průhledných částí mohli jednání přestupce vidět, a to natolik detailně, aby si byli jisti, že to, co drží v ruce, je skutečně mobilní telefon (rozsudek ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010-63);
- e) k důkazní síle výpovědi policistů v těchto případech platí, že taková výpověď může být základem pro shledání odpovědnosti řidiče za přestupek zpravidla jen tehdy, je-li její obsah v souladu i s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi.

[13] Nejvyšší správní soud tedy zkoumal, zda napadený rozsudek je v souladu s právě uvedenými judikaturními závěry, a dospěl k závěru, že tomu tak není.

[14] Z obsahu správního a soudního spisu se k tomu podává, že krajský soud svoje závěry založil na svědeckých výpovědích obou policistů, kteří vypověděli, že stěžovatel držel telefonní či jiné zařízení při řízení vozidla. Současně však připustil, že kamerový záznam je v nízké kvalitě a nelze ani dostatečně přiblížit obraz, takže jím lze „argumentovat ve prospěch obou alternativ skutkového stavu“, a ani policisté z něj proto nemohli s určitostí zpětně zjistit, zda se na něm telefonní přístroj nachází. Odlesk stříbrnošedého předmětu totiž skutečně mohl patřit k mobilnímu telefonu, stejně jako se ale mohlo jednat o odraz displeje automobilu či odlesk skel.

[15] V rozhodnutí správního orgánu I. stupně (Městského úřadu Moravské Budějovice) je sice zmíněno, že byl obviněnému přehrán z místa přestupku kamerový záznam z kamery umístěné ve služebním vozidle policejní hlídky, nicméně tento důkaz nebyl následně nijak komentován či vyhodnocen a vina stěžovatele byla shledána výhradně na základě výpovědi obou policistů, neboť „*skutečnost držení telefonního přístroje nebo záznamového zařízení je objektivně vnímatelná lidským zrakem, není tedy zapotřebí, aby ze strany policistů byly zajištěny fotografie, video nebo jiné důkazní prostředky.*“

[16] Rovněž žalovaný v rozhodnutí výslovně uvedl, že byt' svědek pprap. J. Mikoláš (tzn. jeden z policistů) na přehraném záznamu viděl mobil stěžovatele, „*vzhledem k nemožnosti záznam přiblížit a zaostrit, krajský úřad uvedené potvrdit nemůže.*“

[17] Je tedy zřejmé, že správní orgán I. stupně se s důkazem v podobě kamerového záznamu vůbec nevypořádal a žalovaný a krajský soud jej vyhodnotili jako neprůkazný pro obě z možností průběhu skutkového děje: tedy pro případ, že stěžovatel v pravé ruce mobil držel, i pro případ, že se tak nestalo.

[18] Nejvyšší správní soud v tomto směru nesouhlasí s názorem krajského soudu (bod 25 rozsudku), podle kterého svědecké výpovědi zasahujících policistů postačují k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci, protože pokud by tomu tak nebylo, „*mohlo by to v konečném*

důsledku znamenat, že by bylo znemožněno stíhání a potrestání pachatelů těch dopravních přestupků, u nichž nelze naplnění skutkových podstat doložit exaktními metodami (zpravidla měřením za pomoci technických zařízení).“ Jakkoliv je totiž jistě pravda, že v řadě případů není při dokazování a zjišťování skutkového stavu nezbytné a často ani možné využití techniky (exaktní měření, videokamery atp.), je situace v nyní posuzovaném případě přesně opačná: kamerový záznam byl pořízen, nicméně nelze z něj dovodit, že přestupek byl skutečně spáchán, což ověřil také Nejvyšší správní soud. Lapidárně vyjádřeno, z kamerového záznamu nelze ve vztahu k údajnému přestupku stěžovatele dovodit vůbec nic.

[19] Za podstatnou přitom považuje zdejší soud také okolnost, že tento záznam byl pořízen ze stejného místa, na kterém se v rozhodné době nacházeli též oba policisté. Ti přitom pro pozorování daného děje měli pouze velmi krátký okamžik (průjezd vozidla stěžovatele), zatímco kamerový záznam bylo možno zpomalit či úplně zastavit, a přesto z něj nelze průkazně (resp. vůbec!) dovodit, že stěžovatel skutečně v pravé ruce držel mobil, byť byl tento záznam pořízen ze stejného místa, kde se nacházeli oba policisté.

[20] Žalovanému lze jistě přesvědčit potud (str. 5 rozhodnutí), že svědci nevnímají okolní prostor staticky a mají možnost se rozhlížet, vyklonit se apod. Nic takového však v nyní posuzovaném případě nebylo svědky a ani správními orgány v odůvodnění vydaných rozhodnutí tvrzeno. Zřejmý byl pouze fakt, že v době průjezdu vozidla stěžovatele seděli oba svědci v policejním autě, kde byla nainstalována kamera, a okamžitě po průjezdu vozidla stěžovatele za ním vyrazili. Lze tak učinit (v návaznosti na shora citovanou judikaturu zdejšího soudu) dít závěr, že výpovědi obou svědků nejsou v souladu s další, na těchto výpovědích nezávisle zjištěnou skutečností, tedy s kamerovým záznamem. V tomto případě je také třeba zohlednit výhledové možnosti obou svědků, do značné míry limitované okolností, že na levé straně (ze které právě přijelo vozidlo stěžovatele) se nacházel porost, který neumožňoval sledovat projíždějící vozidlo dříve, než se ocitlo přímo před vozidlem policie – tedy (i) z jiného úhlu, než umožňoval právě kamerový systém.

[21] Stěžovatel dále poukazuje na nekonzistentnost některých částí výpovědí obou svědků. To je totiž ve shodě s dříve uváděnou judikaturou Nejvyššího správního soudu také podstatná okolnost, která je způsobilá snížit jejich důkazní hodnotu, jakkoliv si zdejší soud plně uvědomuje skutečnost, že tato nesouladnost v některých detailech je přirozená a může být dána například i tím, že každý svědek se soustředí na poněkud jiné detaily, které považuje za podstatné.

[22] V daném případě totiž svědek pprap. J. Mikuláš dne 20. 6. 2024 vypověděl, že řidič (stěžovatel) držel mobilní zařízení *v pravé ruce před obličejem* a mobil byl v obalu světlejší barvy. Stejný svědek však při shlednutí videozáznamu uvedl, že mobilní telefon je před volantem auta. K dotazu zmocněnce pak doplnil, že *mobilní telefon skutečně byl před obličejem řidiče ve spodní části volantu*. K dalšímu dotazu svědek sdělil, že v rámci silniční kontroly nebyla provedena kontrola povinné výbavy vozidla.

[23] Ve stejný den byl vyslechnut svědek prap. P. Zíka, který vypověděl, že řidič držel v ruce mobilní telefon, a to *v pravé ruce jakoby před obličejem, neměl ho u ucha, držel ho před sebou v úrovni hlavy*. Stejný svědek vypověděl, že v rámci kontroly povinné výbavy vozidla nebyly shledány žádné nedostatky.

[24] Z porovnání výpovědí obou svědků je tedy podle názoru zdejšího soudu zřejmé, že jsou mezi nimi určité rozdíly, a to ohledně polohy mobilního telefonu, a dále, zda došlo ke kontrole povinné výbavy vozidla. Na jejich vzájemné rozpory (a zejména na rozpor s videozáznamem, kdy by mobilní zařízení nacházející se ve výši hlavy řidiče mělo být vidět) přitom stěžovatel v žalobě poukázal. Jak se podává ze shora uvedeného, Nejvyšší správní soud si je velmi dobře vědom toho, že v reálném životě mohou být tyto a jiné rozpory důsledkem například náhody, poněkud odlišného vnímání reality, anebo také časového odstupu od proběhlého děje. Tento případ je však z oblasti správního trestání, kdy pro prolomení presumpce neviny a zásady *in dubio pro reo* je třeba

pokračování

požadovat dosažení poměrně vysokého důkazního standardu pro konstatování závěru o vině stěžovatele.

[25] Krajský soud tuto situaci vyhodnotil takovým způsobem, že vycházel z domněnky věrohodnosti výpovědi policistů, kteří na věci neměli (na rozdíl od stěžovatele) žádný zájem a vykonávali pouze svoji služební povinnost. Rozdíly v jejich výpovědích označil za pouze marginální a vysvětlitelné časovou prodlevou tří měsíců. Celá událost se stala navíc v řádu sekund a policisté *neměli možnost se detailně zaměřit na to, v jaké pozici žalobce mobilní telefon držel. Důležité je, že oba shodně uvedli, že tento v ruce měl, a proto jej zastavili.*

[26] Nejvyšší správní soud uvádí, že tento způsob vyhodnocení výsledků dokazování není slučitelný se shora odkazovanou judikaturou zdejšího soudu a zejména s opakovaně zmiňovanou zásadou *in dubio pro reo*.

[27] Jakkoliv Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybnuje osobní integritu a věrohodnost zasahujících policistů, nepostačuje pro prolomení presumpce viny pouze vysoká míra pravděpodobnosti, že přestupek byl skutečně spáchán, nýbrž tato pravděpodobnost musí být velmi blízká praktické jistotě. I ten nejvěrohodnější svědek se totiž může splést, i ten (zdánlivě) nejpersvědčivější důkaz může být vyvrácen důkazem jiným. Pokud tedy v nyní posuzovaném případě krajský soud potvrdil závěry správních orgánů o spáchání přestupku stěžovatelem pouze na základě dvou svědeckých výpovědí, mezi kterými však existují určité – a nikoliv zcela marginální – rozpory a současně pořízený videozáznam nepotvrzuje spáchání přestupku, je třeba uzavřít, že vina stěžovatele nebyla prokázána způsobem, který by nevyvolával důvodné pochybnosti.

5. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud napadený rozsudek a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, může zdejší soud podle povahy věci rozhodnout také o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

[29] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že zruší-li NSS podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. též rozhodnutí žalovaného správního orgánu, rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem bylo zrušeno též předcházející správní rozhodnutí, řízení před správními soudy je skončeno, přičemž z procesního hlediska byl jeho procesně úspěšným účastníkem stěžovatel. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů celého řízení. Podle § 57 odst. 1 s. ř. s. náklady řízení představují zejména zaplacené soudní poplatky, odměna zástupci stěžovatele a jeho hotové výdaje.

[30] Stěžovatel zaplatil soudní poplatky ve výši 3 000 Kč za řízení o žalobě a 5 000 Kč za řízení o kasační stížnosti. V řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem byl zastoupen advokátem, proto mu náleží také náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením. Její výše se v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. určí podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

[31] V řízení o žalobě učinil zástupce stěžovatele dva právní úkony, a to převzetí právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], ve výši 3 100 Kč za každý úkon. Náhrada hotových výdajů činí 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho zastoupení v řízení před krajským soudem činí 6 800 Kč.

[32] V řízení o kasační stížnosti učinil zástupce stěžovatele jediný právní úkon, a to podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], v hodnotě 4 620 Kč. Náhrada hotových výdajů činí 450 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho zastoupení v řízení před NSS činí 5 070 Kč.

[33] Náklady stěžovatele proto činí 14 362,70 Kč včetně DPH a společně se zaplacenými soudními poplatky celkem 22 362,70 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2026

L. S.

Vojtěch Šimíček v. r.
předseda senátu